

ΑΝΑΤΟΛΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ ΙΓ'.

Ο ΕΓΩΪΣΜΟΣ.

Πολλοὶ λέγουσιν: «ὁ δεῖνας εἶναι ἐγωΐστῆς», ἢ «τοῦτο εἶναι ἐγωΐσμός», καὶ τὴν φράσιν ταύτην πάντοτε μεταχειρίζονται ἐπὶ κακοῦ, θέλοντες νὰ μεμφθῶσι τὸ πρόσωπον, εἰς ὃ ἀποδίδουσι τὴν ιδιότητα ταύτην. Καὶ ὁμως ἔχουσι πληῆρες ἄδικον!

Οὐδεμία, καθ' ἡμᾶς, πράξις, οὐδὲν κίνημα, οὐδὲν διάβημα, γίνεται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἄνευ ἐγωΐσμοῦ. (α) Ὁ ἐγωΐσμός ἐστὶν τὸ χύριον ἐλατῆριον τοῦ ἀνθρώπου, ὁ φάρος ὁ ὁδηγῶν αὐτὸν εἰς τὰ σκοτῆ, τὸ σημεῖον εἰς ὃ ἕκαστος ἀτενίζει. Θὰ φανῆ ἴσως παράδοξος ἡ ἰδέα μας αὕτη. Καὶ ὁμως, ἐὰν φιλοσοφώσωμεν ὀλίγον ἐπὶ τοῦ ζητήματος, θὰ ἰδῶμεν ὅτι οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα.

Διατὶ ὁ υἱὸς ἀγαπᾷ τὸν πατέρα; Διότι αἰσθάνεται ἄκων κλίσιν ἐλκύνουσαν αὐτόν. Ζητῶν νὰ πράξῃ τι ὑπὲρ τοῦ πα-

(α). Εἰρήσθω δὲ ἐν παράδῳ ὅτι ἐγωΐσμός δὲν εἶναι λέξις Ἑλληνική. Τὴν ἔννοιαν τῆς Ἀκτινικῆς ταύτης λέξεως περιέχει ἡ Ἑλληνική ἀφικαυτία.

τρός του, ζητεῖ νὰ ἐκπληρώσῃ ἓνα πόθον του, ἤτοι νὰ θωπεύσῃ τὸ ἐγώ του.

Ὁ ἐρώμενος γυναικὸς τινος διατὶ πράττει τοῦτο; Διότι ἠσθάνθη πόθον πρὸς αὐτήν. Διατὶ ἄρα γε δὲν ἀγαπᾷ ἐνθέρμως ὅλας τὰς γυναῖκας; Διότι πρὸς μόνην ἐκείνην ἠσθάνθη κλίσιν. Ὅ,τι λοιπὸν πράξῃ ὑπὲρ αὐτῆς, τὸ πράττει ὅπως εὐχαριστήσῃ μίαν ἐπιθυμίαν του. Ἐργάζεται δηλονότι ὑπὲρ τοῦ ἐγώ του.

Ὁ ἀγαπῶν τὴν πατρίδα του, διατὶ τὴν ἀγαπᾷ; Διατὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἰδῇ αὐτὴν μεγάλην; Διότι προτιμᾷ νὰ ᾔῃ πολίτης μεγάλου καὶ σεβαστοῦ ἔθνους, παρὰ ἔθνους οὐτιδανοῦ καὶ ἀτήμου· διότι ἐπιθυμεῖ νὰ σέβωνται αὐτόν οἱ ἄλλοι ὡς ἀνήκοντα εἰς ἔθνος μέγα. Ἄρα χάριν τοῦ ἐγώ του ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του.

Διατὶ ἀγαπᾷ τις τὰ χρήματα; Διότι δι' αὐτῶν θὰ πληρώσῃ τοὺς πόθους του, θὰ ζήσῃ ἀνετώτερον. Ἄρα χάριν ἐγώ τ ο ῦ.

Ἐννοοῦμεν τί θ' ἀντεῖπωσιν ἡμῖν οἱ ἀναγνώσταί μας. Θὰ προτάξωσιν ἡμῖν

τήν αὐταπάρησιν, τὴν ἐθελοθυσίαν, τὸν ἥρωισμόν, τοὺς κινδύνους. Θὰ εἴπωσιν ἡμῖν: α ὁ προτιμῶν νὰ φονευθῆ ὅπως σῶσθαι φέρ' εἰπεῖν τὴν ζωὴν τοῦ υἱοῦ του, τί πράττει; — α Ἐγωῖσμόν » τῷ ἀπαν- πῶμεν. Διότι ἕκαστος ἄνθρωπος ἔχει ἴδιον τοῦ σκέπτεσθαι καὶ αἰσθάνεσθαι τρόπον. Ὁ ἀγαπῶν πολὺ τὸν υἱόν του, πλειότερον ἄλλου τινὸς πατρός, αἰσθάνεται τοιοῦτον πόνον καὶ σκεπτόμενος μόνον ὅτι θ' ἀπωλέσῃ αὐτόν, ὥστε, μὴ δυνάμενος, μὴ θέλων νὰ ἐπιζήσῃ, ὅπως αἰσθανθῆ τὴν φοβερὴν τοιαύτην δε λύπης, προτιμᾷ τὴν ἀνυπαρξίαν. Ὁ τοιοῦτος τί πράττει; Ἐκλέγει ἐκ δύο κακῶν τὸ, κατ' αὐτόν, μὴ χειρόν. Προτιμᾷ τὴν ἥττονα λύπην. Ἐργάζεται ἄρα ὑπὲρ τοῦ ἐγώ του.

Ὁ θυσιαζόμενος ὅπως σῶσθαι ἕνα πνιγόμενον τί πράττει; Ἐπειδὴ αἰσθάνεται τύψιν ἂν ἴδῃ ἄνθρωπον κινδυνεύοντα καὶ αὐτὸς ἀδιαφορήσῃ, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἀνέχεται τὴν τύψιν ταύτην, ἣτις τὸν βασανίζει, προτιμᾷ αὐτῆς τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ ριφθῆ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ σῶσθαι μὲν τὸν κινδυνεύοντα τοῦ θανάτου, ἑαυτὸν δὲ τῆς τύψεως· ἐγωῖστικῶς ἄρα σκέπτεται καὶ πράττει.

Ἄλλ' ὁ κλέπτης ὁ αὐτὸς κλέπτει; Ἐνεκα ἐγωῖσμοῦ. Διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ὅ,τι δὲν ἔχει. Ὁ τίμιος δὲ, ὁ αὐτὸς οὐδέποτε κλέπτει; Ἐνεκα ἐγωῖσμοῦ καὶ αὐτός. Διὰ νὰ μὴ ἀκούσῃ αὖριον λέξιν προσβλητικὴν, ἢ ἵνα μὴ ὑποστῆ τιμωρίαν. Τὴν τιμωρίαν ταύτην ἢ τὴν προσβολὴν προτιμᾷ νὰ μὴ ὑποστῆ καὶ ἄς μὴ ὠφελῆθῃ τὸ κλαπηρόμενον. Ἐκλέγει μεταξὺ δύο κακῶν τὸ μὴ χειρόν, τὸ δὲ ἑαυτὸν

ἀκινδυνώτερον. Φέρεται ἐγωῖστικῶς.

Ὅ,τι καὶ ἂν πράττῃ τις λοιπὸν, χάριν ἐγωῖσμοῦ τὸ πράττει.

Ἄλλὰ πῶς ὁ ἐγωῖσμός ὁδηγεῖ εἰς πράξεις ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτους; Διότι τοῦτο εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς διανοητικῆς καταστάσεως ἢ ἰδιοσυγκρασίας τοῦ δράστου.

Ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐλατήριον κινεῖ πάντας, ἀλλ' ἕκαστος ἄλλως τὸ ἐλατήριον τοῦτο χρησιμοποιεῖ.

Ὁ κλέπτης, ἐπὶ παραδείγματι, κλέπτει ὅπως ὠφελῆσῃ ἑαυτόν. Ἀδιάφορον ἂν σφάλῃ εἰς τοὺς ὑπολογισμούς του, καὶ ἀντὶ νὰ ὠφελῆσῃ τὸ ἐγώ του, τὸ καταστρέφει. Τοῦτο δηλοῖ ὅτι κακῶς ἐννοεῖ τὸν ἐγωῖσμόν.

Ὁ μὴ κλέπτων δὲν πράττει τοῦτο, οὐχὶ διότι φρονεῖ ὅτι δὲν τῷ χρησιμεύουσι τὰ χρήματα, ἀλλὰ διότι ὑπολογίζει ὅτι ἂν μὲν φωραθῆ, θὰ τιμωρηθῆ, καὶ τοῦτο τὸν ζημιοῖ ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς μεγάλως, ἂν δὲ δὲν φωραθῆ, θὰ ἔχῃ τὴν τύψιν τοῦ συνειδότος. Ὅπως λοιπὸν μὴ τιμωρηθῆ, ὅπως μὴ αἰσθανθῆ τύψιν, δὲν κλέπτει. Ἐγωῖσμός καὶ αὐτός, ἀλλ' ἐγωῖσμός καλῶς νοούμενος.

Ὁ βλέπων ἄνθρωπον πάσχοντα, πεινῶντα, γυμνητεύοντα καὶ μὴ βοηθῶν αὐτόν, πράττει πρᾶξιν ἐγωῖσμοῦ, διότι δὲν θέλει νὰ στερηθῆ τῶν χρημάτων του. Εἶναι ὁμοῦς ὁ ἐγωῖσμός του κακῶς ἐννοούμενος ἐγωῖσμός.

Ἄλλος, καὶ τοι φιλάργυρος, δὲν δύναται ν' ἀντιζῆ βλέπων ἄνθρωπον πεινῶντα καὶ πάσχοντα, καὶ ἐπεδὴ περισότερον πόνον αἰσθάνεται βλέπων τοῦτο, παρὰ ἂν ἔχανεν 20 φράγκα, εἰ-

δει τὰ 20 φράγκα εἰς τὸν πτωχόν, ὅπως ἐλαττώσῃ τὴν λύπην του, ἢ μᾶλλον ὅπως ἀντικαταστήσῃ αὐτὴν δι' ἄλλης ἐλαφροτέρας. Εἶναι αὐτὸς ἐγωῖσμός, ἀλλ' ἐγωῖσμός καλῶς ἐννοούμενος.

Εἷς λοιπὸν καὶ μόνος εἶναι ὁ σκοπὸς τῶν ἀνθρώπων ἀπάντων, τὸ νὰ θωπεύσῃ τὸ ἐγώ των. Ἡ διαφορὰ συνίσταται εἰς τοῦτο. Ὅτι ἄλλοι ἄλλα μεταχειρίζονται πρὸς τοῦτο μέσα, ἀναλόγως τῆς ἰδιοσυγκρασίας των καὶ τῆς διανοητικῆς αὐτῶν καταστάσεως.

Αὐταπάρησις, ἐθελοθυσία, ἥρωισμός, πατριωτισμός, ἀρετὴ, ἀφοσίωσις, ὅλα, ὅλα ἐκ μιᾶς ἀναχωροῦσιν ἀφετηρίας, τοῦ ἐγωῖσμοῦ.

Εὐγενὴς λοιπὸν ἐγωῖσμός καὶ ἐγωῖσμός ἀγενής. Ἐγωῖσμός λογικὸς καὶ ἐγωῖσμός παράλογος. Ἐγωῖσμός ἅγιος καὶ ἐγωῖσμός θηριώδης, ἰδοὺ ἢ ἐκάστοτε ἀπαντῶσα διαφορὰ.

Π Ζ Ω Η.

Ἡ ἐπὶ τῆς ὑδρογείου σφαίρας ζωὴ, ἐξωτερικῶς ἐκδηλοῦται διὰ τῶν φυτῶν, ἅπερ καλλύνουσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς, τῶν ζώων, ἅτινα πληροῦσι ταύτην, καὶ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες κατοικοῦσιν ἐπ' αὐτῆς. Γνωστὰ εἰσὶν 120,000 εἶδη φυτῶν, καὶ 300,000 εἶδη ζώων, ἐν δὲ μόνον ὑπάρχει ἀνθρώπινον εἶδος, καθόσον ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἢ ἐνσάρκωσις τοῦ πνεύματος.

Ἡ ζωὴ ἐπὶ τῆς γῆς, ὑπὸ τὰς ποικίλας αὐτῆς διαμορφώσεις, ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἀποτελεῖ σύστημα, οὐ βάσις εἶναι ἢ γῆνιός ἐπιφάνεια, κέντρον δὲ ὁ ἀήρ. Οὐδὲν τῶν ἐπ' αὐτῆς ὄντων τυγχάνει ἀθύπαρκτον, ἀλλ'

ἅπαντα συνδέονται καὶ συσχετίζονται πρὸς ἄλληλα, ὡς κρῖνοι μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ὀντολογικῆς ἀλύσου. Ἐνότης περιβάλλει τὴν ἐπὶ γῆς ζωὴν, ὡς πάντα τὰ ἐν τῇ φύσει, ἀποτελοῦσα σύνολον ἀρμονικὸν καὶ ἀλληλένδετον, σύμπλεγμα ἐνιαῖον καὶ ἀδιαίρετον, οὐ δύναμις μυστηριώδης κρατεῖ ἐν τῇ παντοδυνάμῳ χειρὶ τὸν ἀκατάληπτον μίτον, καὶ ἄγει πρὸς ὄν, ἐν ταῖς ἀνεξίτητοις αὐτῆς βουλαῖς, ἔθετο προορισμόν.

Ἄλλεπάλληλος συναλλαγὴ μορίων ὕλης ἀνεξαιρέτως μεταξὺ πάντων τῶν ἐπὶ γῆς ζωικῶν καὶ φυτικῶν ὄντων, εἶναι ὁ νόμος, ἐφ' οὗ, στηριζομένη ἡ ζωὴ, συντηρεῖται καὶ προάγεται. Τὸ σῶμα ἐπομένως, οὐδενὶ τῶν ὄντων ἀνήκει ἀποκλειστικῶς ὡς ἴδιον, ἀπαύστως ἀνανεούμενον, τῶν τέως ἀπαρτιζόντων αὐτὸ ὑλικῶν μορίων, μεταβαλόντων ἀπὸ σώματος εἰς σῶμα, καὶ ἐν ἀδικλείπτῳ μετατοπισμῷ, καὶ ἀπαύστῳ κινήσει διατελούντων. Τὸ ἐγώ τοῦ ἀνθρώπου, ὑπάρχει ἐπομένως ἐν τῇ ψυχῇ, οὐχὶ δ' ἐν τῷ σώματι, ἢ, ὅπως καθ' ὑλιστὰς εἴπωμεν, ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ, καθόσον ἄλλως θὰ ἦσαν τόσα τὰ ἑαυτοῦ ἐγώ, ὅσα εἰσὶ τὰ ἀπαρτιζόντα τὸν ἐγκέφαλον ὑλικὰ μόρια, διὰ τῆς συναλλαγῆς δὲ καὶ ἐπιμιξίας τῶν μορίων, εἰς οὐδὲν ἐγώ θὰ ἀνῆκον τὰ ἀπειράριθμα ταῦτα ἐγώ· τοῦτο δὲ θὰ ἀπετέλει ἀληθῆ κυκεῶνα, καὶ οὐχὶ τὴν ἐξάριστον, ἐνότητα καὶ ἀρμονίαν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Τὸ αὐτὸ δὲ ρητέον καὶ περὶ τοῦ σώματος ἐν γένει, ὡς πρὸς τὴν ἐνότητα καὶ ἀρμονίαν τῆς ζωῆς.

Ἡ ὕλη παρέρχεται, ἀλλ' ἡ ζωὴ μένει, καθόσον τὸ ζῶν σῶμα, οὐδὲν ἄλλο εἶναι, ἢ στρόβιλος μεταβατικῶν στοιχείων, ἢ δὲ ζωὴ δύναμις δεσπόζουσα τῆς ὕλης.

Ἡ ψυχὴ εἶναι μία, ἀπλή, ἀδιαίρετος, ἀμετάβλητος, ἀδιάφθορος, ἄυλος, ἀθάνατος, καὶ ἐν ταύτῃ μόνῃ ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος ὡς

λογικὸν πλάσμα, καθόσον αὐτὴ ἐστὶ πνεῦμα, καὶ ἡ μὲν ὕλη, ἀναίσθητος καὶ τυφλὴ οὖσα, οὐδεμίαν ἔχει συνείδησιν ἑαυτῆς, τὸ δὲ σῶμα δὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀνήκει ἀπλῶς εἰς τὸν ἄνθρωπον. Anima continet corpus. Ἐῶμεν λοιπὸν χαίρειν τοὺς ὑλιστάς ἐν τοῖς πικραλογισμοῖς των, τὴν ὑπαρξιν μόνως τῆς ὕλης δοξάζοντων, καὶ τὰ πάντα δι' αὐτῆς ἐρμηνεύοντων.

Ἐξ ἄλλου ὁ θάνατος, ὁ τοσοῦτον ἀπληστος καὶ ἀδιδραχός, ὁ διὰ τοῦ σκληροῦ αὐτοῦ δρεπάνου τοσαῦτα ἀπαύστως ποιδὼν θύματα, ὁ ἀμείλικτος καὶ ἀδυσώπητος θάνατος, ὠρισται μὴδὲν ἐγγίζειν, καὶ μὴδὲν τιθέσθαι ἐν τῷ θηλακίῳ, ἀλλ' ἀποδιδόναι πάντα εἰς τὴν ζωὴν. Τὰ μόρια ὕλης, ἅπερ διὰ τῆς ἀναπνοῆς καὶ τῆς τροφῆς συσσωματοῦνται ἐν τῷ ἡμετέρῳ ὁργανισμῷ, ἀπῆρτισαν ἤδη μέρος τῶν σωμάτων τῶν ἡμετέρων προγόνων. Τοιοῦτοτρόπως ἡ ζωὴ ἀναγεννᾶται ἐκ τοῦ θανάτου, ὡς ὁ φοινῖξ ἀπὸ τῆς τέφρας του. Ἐπὶ παραδείγματι, τὸ μῦρον ὀξυγόνου, ὅπερ ἐκφύγει ἐκ τῆς ἀποξηρανθείσης γηραιᾶς καὶ ὑψικόμου δρυὸς, κλινάσθαι τὴν ὑπερήφανον κορυφὴν ὑπὸ τὸ βᾶρος τῶν αἰώνων, ἐγκαθιδρύεται ἐν τῇ τρυφερᾷ κεφαλῇ νεογνοῦ βρέφους, τὸ δὲ μῦρον ἀνθρακικοῦ ὀξέως, ὅπερ ἀποσπᾶται ἐκ τοῦ πιεζομένου στήθους τοῦ ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ὀδύνης κατακειμένου, καὶ πρὸς τὸν θάνατον παλαίοντος ἀσθενοῦς, ἀπέρχεται ὅπως ἀνησθήσῃ ἐν τῷ κάλυκι τοῦ ἐπεράστου ἐν τῷ ἀνθῶνι ρόδου.

Οὕτω διὰ τῆς συναλλαγῆς τῶν μορίων, ἡ ζωὴ κυκλοφορεῖ καθ' ὅλην τὴν γῆν, ἀπαύστως ἀνανεουμένη καὶ ἀναθάλλουσα, πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος παρέχει αὐτῇ τὰς ὑπηρεσίας του, ἀόκως ἐργαζόμενος ὡς ταπεινὸς θεράπων αὐτῆς, πρὸς ὃν ὤρισεν ἡ Πρόνοια σκοπὸν. Μυστήριον δι' ἡμᾶς τοῦτο ἀκατάληπτον καὶ ἀνεξιχνίαστον!

Μόνον τὸ πνεῦμα τηρεῖται ἀμετάβλητον, μόνιμον, καὶ ἀμετακίνητον, ἐνὸσω περιβάλλεται τὸ προσωρινὸν ἔνδυμα τῆς ὕλης, ἢν διέπει ὡς λογικὴ δύναμις, καὶ τούτου ἕνεκα καὶ ἡμεῖς οὐδῶς μεταβαλλόμεθα, οὐδὲ συναισθανόμεθα τὴν ἀπαυστον ἐν τῷ σώματι ἡμῶν μεταβολήν. Ὅταν δὲ ἡ ψυχὴ ἀπεκδυθῇ τοῦτο, τὸ μὲν σῶμα ἐγκαταλείπεται εἰς καῦσιν θραδεῖαν, τὴν σῆψιν κοινῶς λεγομένην, ὡς ράκος πλέον ἄχρηστον, ἐκείνη δὲ ἀδιάφορος καὶ ἀθάνατος, ἀπελευθερουμένη τῶν δεσμῶν τῶν ὑλικῶν νόμων, ἀνίπταται πρὸς τὸν Πλάστην.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰ ἐν τῇ ζωῇ ὄντα, ἀντικαθίστανται ὑπ' ἄλλων, ἐπὶ τῶν ἡπείρων δὲ, ὡς καὶ ἐν ταῖς θαλάσσαις, ὁ ἀστὴρ τῆς ζωῆς λάμπει ἐς αἰεὶ, ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε παρ' ἡμῖν τὰ αὐτὰ ὑπομειδιῶσι χεῖλη, οὐχὶ αἰεὶποτε αἰ αὐταὶ πάλλουσι καρδίαι. Ὁ θάνατος ἐπισσωρεύει ἐν τῷ τάφῳ, ἀνθρώπους καὶ γεγονότα, καὶ ἐπὶ τῆς κόνεως ἡμῶν, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῶν πόλεων καὶ κρατῶν, ἡ φλόξ τῆς ζωῆς ἀναρριπίζεται καὶ ἐκλάμπει ἀενάως.

Εἴπομεν ἀνωτέρω ὅτι τὸ σῶμα ἡμῶν, ἀπαύστως ἀνανεοῦται. Τοῦτο συμβαίνει παρὰ μὲν τῷ ἀνδρὶ τάχιον τῆς γυναικὸς, παρὰ τῷ νέῳ ταχύτερον τοῦ γέροντος καὶ τοῦ παιδός, παρὰ δὲ τῷ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς μοχθοῦντι, τάχιον τοῦ ἐν ὀκνηρίῳ καὶ ἀδρανεῖξ τὸν βίον διάγοντος. Οἱ φυσιοδίφαι διαφωνοῦσιν ὡς πρὸς τὸν ἐν ἀκριβεῖξ ὀρισμὸν τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἡ τοῦ σώματος ἀνανέωσις ἐπιτελεῖται. Κατὰ τοὺς μὲν, αὕτη συμπληροῦται ἐντὸς ἑπταετίας, κατ' ἄλλους ἐντὸς τριετίας, κατὰ τὸν Moleschott δὲ καὶ ἄλλους φυσιοδίφας, αὕτη κατὰ τὸ πλεῖστον συμπληροῦται ἐντὸς χρονικοῦ διαστήματος 20 ἄχρι 30 ἡμερῶν. Κατὰ πᾶσαν λοιπὸν τριακονθημερίαν, οὐτ' ἐν καὶ μόνον γραμμᾶριον τοῦ σώματος, ὅπερ τέως κατεῖ-

χομεν διατηρεῖται ἐν ἡμῖν, ἀνανεουμένου τούτου καθ' ὅλοκληρίαν, ἐκτὸς τῶν ὀνύχων, ὧν ἡ ἀνανέωσις ἀπαιτεῖ ἐξάμηνον διάστημα, καὶ τινων συμπλεγμάτων, ὧν ἡ ἀνανέωσις καθίσταται βραδυτέρα τῆς τοῦ λοιποῦ σώματος.

Διὰ τῆς πέψως, τῶν ἐκρῦσεων, καὶ τῶν ἀφοδεύσεων, τὸ σῶμα κατὰ τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν ἀποβάλλει καθ' ἑκάστην, ἐν τακτικῇ διαίτη, τὸ 1)22 αὐτοῦ, ὅπερ κατὰ τὸ 1)4 ἀναπληροῦται διὰ τῶν θρεπτικῶν οὐσιῶν 2) ἀπορροφᾷ, καὶ κατὰ τὰ 3)4 διὰ τῆς ἀναπνοῆς, ἰσοζυγίου οὕτως ἐπερχομένου αὐτῷ.

Ἐν τῷ μυστηρίῳ, ὅπερ εἰσέτι περικαλύπτει τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ἀρχὴν τῆς ζωῆς, κατὰδεδικασμένης τῆς ἐπιστήμης, ἐν γε τῷ παρόντι, ἐν τούτῳ ὡς καὶ ἐν τοσοῦτοις ἄλλοις ἀνεξιχνιάστοις μυστηρίοις ἀπλᾶς μόνον γνώμας καὶ εἰκασίξ νὰ ἐκφέρῃ, αἰ ἀξιώσεις τῶν ὑλιστῶν ὡς πρὸς τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν φύσιν τῆς ζωῆς ταύτης, καθίστανται ὅλως ἀθχάριτοι, καὶ ἐπιστημονικῶς ἀναπόδεικτοι. Τοῦναντίον, πάντα τὰ φαινόμενα, καὶ οἱ ὀρθοὶ συλλογισμοί, ἄγουσιν εἰς τὸ λογικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς ἀνκντήρητον καὶ ἀναπόφευκτον συμπέρασμα, ὅτι ἡ ζωὴ παρήχθη ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ δημιουργικῆς δυνάμεως, διὰ νόμων καὶ μετὰ σκοποῦ, ὑποδεικνόντων ἀναγκαιῶς καὶ οἰκοθεν τὴν δύναμιν ταύτην ὡς λογικὴν, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀποκαλυπτόντων τὴν ὑπαρξιν ἐνὸς ἀοράτου Θεοῦ, αἰτίας καὶ ἀρχῆς πάντων τῶν ἐν τῇ φύσει. M. I. A.

Ο ΕΡΜΑΝΗΣ ΤΟΥ ΒΙΚΤΟΡΟΣ ΟΥΓΚΩ.

[Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.]

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγ. φυλλ.)

Καθ' ἢν στιγμὴν ἐπρόκειτο ν' ἀρθῇ ἡ αὐ-

λαία, συνέβη τι, ὅπερ εἰς πάντα τὰ δράματα τοῦ Οὐγκῶ ἐπανελήφθη. Πληθὺς ἐκ λευκῶν χαρτίνων τεμαχίων ἔβρεχεν ἐξ ὕψους ἐπὶ τῶν θεωρείων τῆς πρώτης σειρᾶς, ἐπ' ἐκείνων τοῦ προσκηνίου, καὶ ἐπὶ τῶν κεκλεισμένων θέσεων. Τὰ τεμάχια ταῦτα προσεκολλῶντο ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων, προσηλοῦντο εἰς τὰς ρίνας, ἀνηρτῶντο ἐπὶ τῶν κομῶν τῶν γυναικῶν, εἰσέδουον εἰς τὰ στήθη αὐτῶν, καὶ σύμπαν τὸ θέατρον ἐταράσσετο. Καὶ ἑτέρω λοιπὸν κατὰ τοῦ Ἑρμάνη μομφή! Τίς ἦν ὁ ρίπτων τὰ χαρτικά ταῦτα; Ἦτον ἐχθρός; Ἦτο τις μισῶν τοὺς κατοίκους τῶν προαστείων, ὅστις οὕτως ἠρέθιζεν αὐτοὺς, ἵνα τοὺς παροτρύνῃ ν' ἀναμιχθῶσιν εἰς τὸν ἀγῶνα; Τὸ ζήτημα οὐδέποτε ἐλύθη!

Ἀπὸ τῶν πρώτων λέξεων τοῦ δράματος ἠκούσθη βοή τις ὑπόκωφος, ὡσεὶ ἀπομεικρυμένης καταγιγίδος. Ἦ καταγιγὶς αὕτη ἐξεργάγη τῷ ὄντι ἀπὸ τῆς πρώτης πράξεως. Ὁ στίχος

Nous sommes trois chez vous! C'est trop de deux, madame, ὑπεδέχθη διὰ γέλωτος παρατεταμένου ὑφ' ὅλης τῆς πρώτης σειρᾶς καὶ τῶν κεκλεισμένων θέσεων. Οἱ γέλωτες ἐδιπλασιάσθησαν ἐν τῷ στίχῳ :

Oui, de la suite, ô roi! de la suite! —J'en suis.

Τὸ « de la suite, j'en suis ! » ἦτο χαρὰ διαρκέσασα πολλὰς μετὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡμέρας. Ἐπὶ χρόνον πολὺν οἱ κλασικοὶ ἐχαιρετῶντο διὰ τῶν λέξεων « de la suite j'en suis », καὶ ἐπωφελοῦντο οὕτω στιγμῆς τινος ἰλαρότητος ἡδείας.

Εἶναι εὐκόλον νὰ νοήσῃ πᾶς τις ὅτι οἱ ρηγνόμενοι γέλωτες ἐπολεμήθησαν γενναίως ὑπὸ τῆς νεολαίας· οἱ συριγμοὶ καὶ αἱ χειροκροτήσεις δισταυρώθησαν τότε, καὶ ὁ ἀγὼν ἤρξατο. Κατὰ τὴν δευτέραν πράξιν, ἅμα ἀπηγγέλθη τὸ

— Quelle heure est-il? — Minuit.

καὶ αἱ λέξεις αὐταὶ ἀπετεινόντο εἰς βασιλέα, ὅστις ἠρώτα περὶ τῆς ὥρας καὶ ὅστις ἐπραττε τοῦτο διὰ στίχων, ἢ δ' ἀπάντησις ἐδίδετο αὐτῷ ἐπίσης διὰ στίχων, καὶ ἔλεγον ἢ ἀπάντησις αὐτῇ ὅτι ἦν μεσονύκτιον, διὰ τῶν ἐξῆς :

Bu haut de ma demeure Saluez,

L'harleze enfin scune la dem éme heure,

ταῦτα πάντα ἐφάνησαν φυσικῶς ἀνυπόφορα, καὶ ὁ γέλως μετεβλήθη εἰς συριγμόν. Οἱ νέοι ἀντέστησαν μετὰ τοσοῦτου θάρρους, ὥστε ἢ μεταξὺ Ἑρνάνη καὶ Βασιλέως σκηνῆ, ἠκούσθη ἄνευ ἐνοχλήσεως, καὶ ἐπέτυχε πλειότερον τοῦ Σαββάτου. Ὁ Ζοανὺ, σταθερότατος ἐνώπιον τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἔσωσε τὴν σκηνὴν τῶν εἰκόνων, ἀπαγγείλας αὐτὴν θαρραλέως. Ἐκαμε δὲ κίνημα ἐκούσιον, ὅπως προσφέρῃ τὴν κεφαλὴν του τῷ Βασιλεῖ :

J'ai promis l'une ou l'autre.

N'est-il pas vrai, vous tous? Je donne celle-ci.

Τὸν μονόλογον τοῦ Κροδίου Ε'. τοσοῦτον τὴν προτεραίαν ἐπευφημισθέντα, ἐσάρκασαν νῦν ὑπερβαλλόντως.

«... Eteins-toi, coeur jeune et plein de flamme!

Laisse régner l'esprit que longtemps tu troublas.

Tes amours désormais, tes maitresses, hélas!

C'est l'Allemagne, c'est la Flandre, c'est l'Espagne,

Γέλωτες ἰσχυρότεροι.

Mais tu l'as, le plus doux et le plus beau collier,

Celui que je n'ai pas, qui manque au rang suprême,

Les deux bras d' une femme aimée et qui vous aime.

Γέλωτες θορυβώδεις.

Ὁ χορὸς τῶν προσωποδοφῶν καὶ αἱ ὀρχήσεις τῆς ἕης πράξεως ἤρσαν ἐπὶ τινα στιγμὴν εἰς τοὺς τῆς ἀνωτέρας τάξεως θεατὰς, ἀλλ' ὅταν εἰς τὴν Δόνα Σόλα, ἥτις ἤθελε νὰ φύγῃ τὴν μουσικὴν, ἐπιθυμοῦσα γ'

ἀκούσῃ ἄσμά τι τὴν νύκτα, λέγει ὁ Ἑρνάνης :

Capricieuse,

ἢ λέξις ἐφάνη κωμικοτάτη, καὶ οἱ γέλωτες ἤρξαντο μὲ σκοπὸν νὰ μὴ καταλήξωσιν.

Αἱ ἐφημερίδες τῆς ἐπιούσης διηγήθησαν τὰ περὶ τοῦ γέλωτος, ἀλλὰ ἐλησμονήσαν νὰ προσθέσωσιν ὅτι ἀπεπνίγετο οὗτος ὑπὸ ζωνῶν ἐπευφημιῶν. Τὸ χρέος αὐτῶν ἐν τῷ σκανδαλώδει δράματι ἐξεπληρώθη· τὸ ἔργον ἦτο πλέον τετελεσμένον· χάριτι θεῆς οὐδεὶς θὰ ὀμιλήσῃ πλέον περὶ τοῦ δράματος, ὅπερ οὐδὲ κἄν τὴν περιέργειαν ἐκίνησεν· ἐν τῇ δευτέρᾳ παραστάσει τὸ θέατρον ἦν σχεδὸν κενόν!!! Τοιαῦτα ἔγραφον αἱ ἐφημερίδες!

Τῷ ὄντι, ὑπῆρχον κεναὶ τινες θέσεις, ἰδίως δὲ δύο θεωρεῖα ἐν τῇ σειρᾷ τῆς προσόψεως, ὅπερ μάλιστα ἐκίνησε τὴν ἐκπληξιν τοῦ κοινοῦ καὶ ἰδίως τοῦ ποιητοῦ, γινώσκοντος ὅτι ταῦτα ἦσαν ἐνοικιασμένα. Ἡρώτησε τίνες ἦσαν οἱ Κύριοι ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐπλήρωσαν ἕνα μὴ παραστῶσιν ἐν τῷ θεάτρῳ, καὶ ἔμαθεν ὅτι ἦσαν ὁ ἀδελφὸς καὶ ὁ ἐπίτροπος δραματικοῦ τινος ποιητοῦ, περιφανοῦς τότε.

Ἡ τρίτη παράστασις ἦν ταραχιδεστέρα τῆς δευτέρας. Ἄλλ' ἢ ἀντιπολιτευσίς ἠρκέσθη καὶ νῦν εἰς μόνον τὸν γέλωτα, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐγέλα κατὰ τὴν παράστασιν ταύτην συνεχέστερον. Ὁ ποιητὴς εἶχεν ἄλλως τε τοὺς φίλους του, οἵτινες εἰς πᾶσαν ἐκρηξιν γέλωτος ἢ συριγμοῦ, ἀπῆντων διὰ χειροκροτημάτων ἐνθουσιωδῶν καὶ πεισματωδεστάτων.

Ἄλλὰ μετὰ τρεῖς παραστάσεις ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν συνήθη τῶν συγγραφέων θέσιν, καὶ δὲν τῷ ἐχορηγοῦντο πλέον ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ εὐάριθμοὶ τινες θέσεις, ὅπως δωρήσῃται αὐτάς. Οἱ ὑποκριταὶ ἐζήτησαν τοὺς μισθωτοὺς ἐπευφημιστάς, οἵτινες

ὅμως ἐλίγον ἐνεθουσίωσαν ὑπὲρ τοῦ δράματος, ἀποδιώξαντος αὐτούς. Ὁ βασιλικὸς ἐπίτροπος, ἀρσοιωμένος πάντοτε εἰς τὴν νέαν τέχνην, ἐτόλμησε νὰ χορηγήσῃ τῷ ποιητῇ 400 θέσεις διὰ τὴν παράστασιν.

Ἐκατὸ θέσεις, κατὰ χιλίων πεντακοσίων! ἰδοὺ τὸ σημεῖον εἰς ὃ ἔφθασεν ὁ ἀγὼν. Αἱ ἐχθρικῶς διακείμεναι ἐφημερίδες ἔλεγον, ὅτι νῦν τὸ ἀληθὲς κοινὸν δύναται τέλος πάντων νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ θέατρον καὶ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν προσβαλλομένην τέχνην.

Ὁ ἀγὼν τώρα ἦτο τῷ ὄντι σπουδαῖος. Ἐκάστη παράστασις ἦτο θόρυβος διαβολικός. Οἱ ἐν τοῖς θεωρείοις ἐγέλων, αἱ κλεισμένα θύρα ἐτριζον. Ἦτο τοῦ συρμοῦ ἐν ταῖς συναναστροφαῖς νὰ μεταβαίνουσιν εἰς τὸ θέατρον ὅπως γελᾶσωσιν ἀναλώμασι τοῦ Ἑρνάνη. Ἐκατὸς ἐμάχετο κατὰ τὸν ἴδιον αὐτοῦ τρόπον. Οἱ μὲν, μὴ δυνάμενοι νὰ βλέπωσι τοιοῦτον δράμα παριστανόμενον, ἔστρεφον τὰ νῶτα πρὸς τὴν σκηνὴν· ἄλλοι, μὴ δυνάμενοι νὰ ἀκούωσιν αὐτὸ, ἔλεγον « ἀδυνατῶ πλέον νὰ ἀκοῶζωμαι! » καὶ ἐξήρχοντο ἐν τῷ μέσῳ τῆς πράξεως, κροτοῦντες βιαίως τὴν θύραν τοῦ θεωρείου των· οἱ φιλήσυχου ἠκούοντο λέγοντες ὅτι τὸ δράμα ἐκεῖνο δὲν ἦτο νόστιμον καὶ ἤνοιγον ἔπειτα πρὸς ἀνάγνωσιν ἐφημερίδας. Ἄλλ' οἱ ἀληθεῖς τῆς καλαισθησίας φίλοι δὲν ἀπῆρχοντο, δὲν ἀνεγίνωσκον, δὲν ἔστρεφον τὰ νῶτα, ἀλλ' εἶχον προσηλωμένον τὸ βλέμμα καὶ τεταμένον τὸ οὖς εἰς τὸ δράμα. Ἄλλοι διύλιζον πᾶσαν λέξιν, ἐφώναζον, ἐσύριζον, ἠμπόδιζον τοὺς ἄλλους νὰ ἀκοῶνται. Οἱ ἕκατὸν, ἐμφανιζόμενοι ἐντὸς τῆς πληθῆος, δὲν ἠδύνωντο νὰ βαρύνωσι τὴν πλάστιγγα. Τὰ εἰκοσιν αὐτῶν ἔτη, καὶ ἡ θέσις των, καθίστα αὐτοὺς λυσοαλέους. Ἀνθίσταντο κατὰ τοῦ πλήθους, προήσπιζον τὸ δράμα στίχον πρὸς στίχον, δὲν ἄφινον οὐδ' ἠμιστίχον ἀπροστάτευτον, ἐκρότουσαν τοὺς πόδας, ἐφώναζον,

προσέβαλλον τοὺς συρίζοντας. Ὁ Ἑρνέστος τοῦ Σαξ-Κοβούργου δὲν προσεῖχε πλέον οὐδ' εἰς ἡλικίαν, οὐδ' εἰς φύλον. Εἰς γυναῖκα γελῶσαν σπασμωδικῶς ἐν τῇ σκηνῇ τῶν εἰκόνων,

— Κυρία! εἶπε, κακῶς πράττετε νὰ γελᾶτε οὕτω, διότι φαίνονται οἱ ὀδόντες σας.

Εἰς γέροντας παλαιούς συρίζοντας ἐκ τῶν κεκλεισμένων θέσεων, ἐφώνησεν

— Εἰς τὴν λαιμητόρον οἱ κρονόληροι!

Ὁ ποιητὴς δὲν εὗρισκε πλέον εἰς τὰ παρσκήνια τὰ ἀβρὰ συγχαρητήρια, ἅπερ κατὰ τὴν πρώτην ἐσπέραν τῷ ἐπεδαψιλεύθησαν. Τὸ ἀριστοῦργημα μετεβλήθη αὐθις εἰς ἀπλοῦν δράμα, εἰς νόθον δηλονότι τέκνον τῆς κωμωδίας καὶ τραγωδίας, εἰς ἀκατονόμαστον τι! Οἱ ἠθοποιοὶ μετέβαινον εἰς τὰς ἐχθρικὰς γραμμὰς· εἰς τῶν σπουδαιοτέρων συνῆψε σχέσεις μετὰ τῶν συρίζοντων, ὥσει νὰ ἔλεγον· « Ἐχετε δίκαιον ὑποχρεοῦμαι εἰς ἀνάγκης νὰ παριστῶ δράμα τοιοῦτον, ἀλλὰ δὲν πταίω διὰ τοῦτο. » Καὶ ὁ Ζοανὺ αὐτὸς ἐταράχθη. Μόνη ἢ δεσποινὶς Μὰρς ἐμεινε μέχρις ὑστάτων πιστή. Τότε δὲν ἐσεβάσθησαν αὐτὴν πλειότερον τῶν ἄλλων, καὶ ὁ Οὐγκὼ τῇ ἀνείγγειλεν ὅτι θ' ἀποδοκιμασθῆ. Αὕτη τὸν ἐπέπληξε πικρῶς καὶ δὲν ἐπῆνε πλέον τὸ δράμα του· ἀλλ' ἦτο τοσοῦτον πολῦτιμος ἐν τῇ σκηνῇ, ὅσον δυσηρετημένη ἐν τῷ δωματίῳ της. Ἡ νόχλει τὸν ποιητὴν ὅτε εὗρισκοντο κατὰ μάνας, ἀλλ' ἐδόξαζεν αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ.

Μ' ὄλην τὴν δεινότητα καὶ ἀξίαν τῶν ἐχθρῶν, μ' ὄλην τὴν ἀποθάρρυνσιν τῶν ἠθοποιῶν, τὸ δράμα ὑπεστηρίζετο ὑπὸ τοῦ ποσοῦ τῶν εἰσπράξεων. Μετέβαινον εἰς τὸ θέατρον ὅπως συρίζωσιν, ἀλλὰ μετέβαινον. Τὸ μισὸς ἔφθασε μέχρι καὶ τοῦ νὰ ἀρνηθῶσιν ὅτι εἰσεπράττετο μέγα ποσόν. Κωμικὸς τις, ὅστις πκρίστανε μικρὸν τι μέρος, δραματικὸς καὶ οὗτος συγγραφεὺς κατὰ τὴν διάθεσιν τοῦ

Colin d'Harleville και του Andrieux, απήντησεν ὡς ἐξῆς εἰς τὴν ἐρώτησίν τινος, εἰπόντος «ἀφοῦ τὸ δρᾶμα τόσον ἦτο κακὸν, διατὶ τόσοι προσήρχοντο θεαταί;»

— Οὐδαμῶς, τῷ απήντησε, προκαλεῖ συρροὴν τὸ δρᾶμα· αἱ θέσεις πᾶσαι ἐδόθησαν δωρεάν· τὸ θέατρον εἶναι πλήρες, ἀλλὰ τὸ ταμεῖον αὐτοῦ κενόν.

— Ἴδου ἀπόψε τὸ θέατρον πλήρες· στηχηματίζω, ἀντεῖπεν ὁ πρῶτος, ὅτι αἱ εἰσπράξεις. . .

— Ἀνέρχονται εἰς 4,557 φράγκα καὶ 78 ἑκατοστὰ, εἶπεν ὁ Οὐγκώ, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην διερχόμενος καὶ κρατῶν ἀνὰ χεῖρας σημείωσιν τοῦ ταμῆα.

Οἱ ἐχθροὶ τοῦ δράματος εἶχον τὰς ἰδιοτροπίας των. Σήμερον ἐπέπιπτον κατὰ τοῦ δεῖνα μέρους τοῦ δράματος, αὐριον δὲ κατὰ τοῦ δεῖνα. Σκηνην, ἣν δὲν προσέβαλον τὴν προτεράϊαν, ἐθαύμαζον διότι ἀφῆκαν ἀνεγόχλητον. Σκηνη θεωρουμένη πλέον ἐκτὸς κινδύνου, διεκόπτετο αἰφνης ὑπὸ συριγμῶν. Ἐν διαλείμματί τινι τῆς 30ῆς παραστάσεως, ὁ ποιητὴς καὶ ἡ δεσποινὴς Μάρς, χαριστάτη κατ' ἐξαιρέσειν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, διεσκέδαζον πειρώμενοι ν' ἀνεύρωσι τοὺς στίχους, οἵτινες δὲν ἐσυρίχθησαν. Καὶ δὲν εὗρον οὔτε καὶ ἓνα!

— Σύμπαν τὸ μέρος μου ἔμεινεν ἀπρόσβλητον, οὐδεὶς ἐσύριξεν αὐτὸ, εἶπεν ἡ κυρία Θεναρδ, ἣτις ἦν παροῦσα.

Εἶχε δὲ ὡς μέρος ἓνα μόνον στίχον καὶ ἐν τέταρτον, ἐν τῇ 4ῃ πράξει· τὸν ἐξῆς·

Mon cher comte

Vous savez avec vous que mon mari les compte,

— Ὁ στίχος σας δὲν ἐσυρίχθη; εἶπεν ὁ Οὐγκώ, πολὺ καλὰ· θέλει συριχθῆ.

Καὶ τῷ ὄντι· τὴν ἐσπέραν ἐσυρίχθη καὶ ὁ παρθένος ἐκεῖνος στίχος.

Ὁ ἀγὼν ἐκούραζε βαθυμυδὸν πλειότερον φρὸς ἠθοποιούς, μέχρι τοῦ νὰ ποθήσωσιν,

ὅπως αἱ εἰσπράξεις ἐλαττωθῶσιν, ἵνα οὕτω παύσῃ ἡ συρροὴ καὶ ἐπομένως αἱ παραστάσεις. Τινὲς ἠλπίζον, ὅτι δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ περιμένωσι τόσον, καθόσον οἱ νέοι, βαρυνθέντες νὰ μάχωνται, καὶ ὁ ἐχθρὸς, κύριος τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἤθελον ἐξαναγκάσει τοὺς ἠθοποιούς νὰ ρίψωσι τὴν αὐλαίαν πρὸ τοῦ τέλους τῆς παραστάσεως. Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ποιητοῦ περιέμενον τὸ τέλος τῆς παραστάσεως. Ἡ πρώτη τῆς κυρίας Οὐγκώ πρὸς τὸν σύζυγον ἀποτεινομένη ἐρώτησις, ἅμα ἐπικνήρχετο ἐκ τοῦ θεάτρου, ἦν:

— Ἀφῆκαν νὰ τελειώσῃ;

Καὶ ὁ τῶν ἀνησυχιῶν καὶ βιαίων τούτων συγκινήσεων βίος, κατέστη ἐπὶ τέλους τόσῳ ἐπαχθῆς δι' αὐτὴν, ὥστε ἡ ἰδία ἐπόθησε νὰ λάβῃ τὴν ἀπάντησιν «ὄχι!»

Ἄλλ' οἱ νέοι τοιαύτην δὲν ἐπόθουν καταστροφὴν. Ἡ ἀφοσίωσις των δὲν ἐμειοῦτο· ἐζήτουν πάντοτε τὰ 100 εἰσητήρια.

Ἡ ἐπομένη ἐπιστολὴ δίδωσιν ἰδέαν τῆς ζωηρότητος καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν ὑπερμάχων τοῦ δράματος:

«Κύριε Οὐγκώ!

«Τέσσαρες τῶν Γενιτσάρων μου μοὶ προσφέρουσι τοὺς βραχιονιάς των, οὗς ἐγὼ σᾶς ἀφιερῶ, καὶ σᾶς ζητῶ τέσσαρας θέσεις δι' αὐτούς ἀπόψε.

«Ἐγγυοῦμαι διὰ τοὺς ἄνδρας μου. Εἶναι ἄνθρωποι δυνάμενοι νὰ τάμωσι μίαν κεφαλήν, ὅπως κερδίσωσι τὴν ἐπ' αὐτῆς φενακην. Τὸ ἐπ' ἐμοὶ ἐμψυχῶ αὐτούς, ὅπως ἐμμεΐνωσιν εἰς τὴν εὐγενῆ των ἰδέαν, καὶ δὲν τοὺς ἀφίνω ν' ἀναχωρήσωσι πρὶν ἢ τοῖς ἀπονέμω τὴν πατρικὴν εὐλογίαν μου.

«Οὔτοι γονυπετοῦσιν· ἐγὼ ἐκτείνω τοὺς βραχιονιάς καὶ τοῖς λέγω· «Ἐλθετε πρὸς με ἀγαθοὶ ἄνθρωποι καὶ ὁ θεὸς εἴη ὑμῖν βοηθός. Τὸ ζήτημα εἶναι καλὸν καὶ σεῖς ἐκπληρώσατε τὸ καθήκον σας.» Τότε ἐγείρονται, ἐγὼ δὲ προστίθηναι: «Ἐμπρὸς, τέκνα μου, φρον-

τίσωμεν περὶ τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ, καθόσον ὁ θεὸς εἶναι ἀγαθώτατος, ἀλλὰ τοσαύτας ἔχει ἐνασχολήσεις, ὥστε ὁ φίλος ἡμῶν πρέπει νὰ περιμένη πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν βοήθειάν σας. Πηγαίνετε, καὶ ἐστὲ ἄξιοι ἐκείνων, οὗς ὑπηρετεῖτε. Ἀμήν.

» Ὅλος ὑμέτερος ψυχῆ τε καὶ σώματι

» ΣΑΡΑΕΤ.

» Δευτέρω, ἐσπέρω.»

Ὁ Οὐγκώ ἐλάβανεν ἐπὶ τέλους ἐπιστολὰς ἄλλου ὕφους. Μία ἐξ αὐτῶν ἐπέριπεν οὕτως:

«Ἐν δὲν ἀποσύρης τὸ δρᾶμά σου ἐντὸς 24 ὥρων, θὰ σὲ κάμωμεν ὥστε νὰ χάσῃς τὴν ὄρεξίν σου.»

Δύο νέοι, παρευρεθέντες ἐν τῇ στιγμῇ ὁ Οὐγκώ ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἐξέλαβον αὐτὴν ὡς σπουδαίαν, διὸ ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν περιέμενον τὸν Οὐγκώ ἐν τῇ θύρᾳ τοῦ θεάτρου, ἵνα ἐν συνοδίᾳ διέλθωσι μετ' αὐτοῦ τὴν ὁδὸν «Παναγία μας τῶν Πεδίων», ὅπερ δὲν ἦτο μικρὸν ἐνόχλημα, διότι οἱ φίλοι οὔτοι τοῦ Οὐγκώ κατῴκουν ἐν τῷ Βουλεβάρτῳ Μοντμάρτρ. Καὶ οὕτως ἐξηκολούθησαν μέχρι τῆς τελευταίας παραστάσεως.

Ἐνῷ ἡ φιλολογία ὑφίστατο θυέλλας, ἐταράσσετο συγχρόνως καὶ ἡ πολιτικὴ. Ὁ Ἐρνάνης ἀπησχόλησε τὸ κοινὸν κατὰ τὸ ἡμισυ μετὰ τὸ ὑπόμνημα τῶν 221. Ἐκδότης τις τοῦ «Γαλλικοῦ Ταχυδρόμου» εἶπε τῷ Βίκτωρι Οὐγκώ:

— Δύο ἄνθρωποι ὑπάρχουσιν ἐν Γαλλίαν μουσαροὶ, ὁ Πολινιάκ καὶ σεῖς.

Ὁ ἀγὼν ἐξετάθη εἰς τὰς ἐπαρχίας. Ἐν Τολώσῃ, νέος ἀνόματι Βάλαμ, ἐμονομάχησε χάριν τοῦ Ἐρνάνη καὶ ἐφρονεῦθη. Ἐν Βάννης δεκανεὺς τις τῶν δραγόνων, ἀπέθανεν ἐγκαταλιπὼν τὴν ἐξῆς διαθήκην:

«Ἐπιθυμῶ νὰ γραφῇ ἐπὶ τοῦ τάφου μου τὸ ἐξῆς: Ἐν θάδε κεῖται ἄν-

θρῶπός τις πιστεύσας τὸν Βίκτωρα Οὐγκώ.»

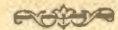
Ἐνεκα ἀδείας, αἰτηθείσης ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Μάρς, τὸ δρᾶμα διεκόπη κατὰ τὴν 45ῃν παράστασίν του.

Μετὰ 8 ἔτη ἤρξαντο ἐκ νέου αἱ παραστάσεις, καὶ ἐν αὐταῖς μὲν οὐκ οὐκ χειροκροτοῦντες ἠκούοντο. Ἐν μιᾷ τούτων δύο θεαταὶ συνωμίλου κατερχόμενοι τὰς κλίμακας ὡς ἐξῆς:

— Οὐδὲν θαυμαστὸν ἂν δὲν συρίζωσι πλέον, ἔλεγεν ὁ εἷς, ὅστις θὰ ἦτο τις θεαταῖος τῶν κατὰ τὰς πρώτας παραστάσεις συριζόντων, καθόσον τὸ δρᾶμα ἐπεδιορθώθη τόσον, ὥστε δὲν ἀναγνωρίζεται πλέον. Ἄντεκατέστησαν πάντας τοὺς στίχους του.

— Ἀνθάνεσθε, ἀντεῖπεν ὁ ἄλλος. Δὲν μετεβλήθησαν οἱ στίχοι, ἀλλὰ τὸ κοινόν.

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΓΗΣ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩ.

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἴδε προηγ. φυλλ.)

«Ἐπὶ τῇ ὄψει τοιούτων ἀνθρώπων», λέγει ὁ Δάρβιν, «μόλις δύναται τις νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἀνήκουσιν εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, οἷον οἱ λοιποὶ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου. Καὶ ὁμως κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ αὐτοῦ κλεινοῦ φυσιοδίφου ἐξάγεται, ὅτι τὸ λογικὸν δὲν λείπει ἀπ' αὐτῶν, ἂν καὶ τοῦτο ἀσθενὲς καὶ μὴ ἀνεπτυγμένον ἐστίν. Ὁ Δάρβιν περιγράφει λαμπρῶς τὴν περιέργειαν καὶ ἐκπληξίν τῶν ἰθαγενῶν, ὅτε αὐτὸς, συνοδευόμενος ὑπὸ 28 ἀνδρῶν, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ πλοίαρχου Fitzroy διατελούντων, ἀπέβη μεσημβρίαν τινὰ μεταξὺ ὀμίλου τινὸς ἰθαγενῶν.

«Κατ' ἀρχὰς», διηγείται, δὲν ἐφαίνοντο διατεθειμένοι νὰ δεχθῶσιν ἡμᾶς εὐνοϊκῶς. Ἐγοητεύσαμεν ὁμως αὐτούς τάχιστα διὰ

μικρῶν, ὄλως ἀσημάντων, δῶρων, οἶον ἐρυθρὰ, τρινίξ, ἣν προσέδεσαν περὶ τὴν κεφαλὴν. Ἦτο εὐκολώτερον νὰ διασκεδάσῃ τις τοὺς ἀγρίους τούτους, ἢ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ. Νέοι, γέροντες, ἄνδρες, παῖδια ἀδικόπως ἐπανελάμβανον τὴν λέξιν αὐτός μοι». Ἀφοῦ ἔδειξαν πᾶν ἀντικείμενον, ἀκόμη τὰ κομβία τῶν φορεμάτων των, καὶ ἐπανελάβον ἀπειράκις τὴν λέξιν «δός μοι», ἐξηκολούθησαν ἐπανελαμβάνοντες αὐτὴν ἄνευ ὠρισμένου σκοποῦ. Μετὰ τοῦτο ἔδειξαν τὰς νέας γυναϊκάς των καὶ τὰ μικρὰ παιδία, ἐννοοῦντες διὰ τούτου ἀπλῶς, ὅτι ἂν μὴ ἠθέλωμεν νὰ δώσωμεν τι πλέον εἰς αὐτοὺς, νὰ τὸ δώσωμεν αὐτοῖς».

Ὁ Δάρβιν ἐπικαλεῖται τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῆς ἐξαιρέτου ἰκανότητος τῶν ἀγρίων τούτων πρὸς ἀπομίμησιν πασῶν τῶν κινήσεων, χειρονομιῶν, καὶ αὐτῆς τῆς γλώσσης τῶν ξένων νεηλίδων. Ἄμα οὗτοι ἔβηχον ἢ ἐχασμῶντο, ἐμιμοῦντο αὐτὰ πάραυτα οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, ἐπανελάμβανον ὄλως ὀρθῶς ἐκάστην λέξιν ἐν οἰκδῆποτε περιγᾶσει, καὶ ἐνθυμοῦντο ἐπὶ τινα χρόνον ἰσπανικῶν λέξεων, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀγγλικῶν καὶ γερμανικῶν. Ἐζήτουν μάχιραν, ἣν ἀπεκάλουν διὰ τοῦ Ἰσπανικοῦ αὐτῆς ὀνόματος cuchilla. Εἶχον καθαρὰν ἰδέαν περὶ ἀλλαγῆς. Ὁ Δάρβιν ἔδωκεν ἀνδρὶ τινα μέγα τι κερφίον, χωρὶς νὰ δώσῃ σημεῖον, ὅτι περιμένει δῶρόν τι ἀντ' αὐτοῦ. Οὗτος ὅμως ἐζήτησεν εὐθὺς δύο ἰχθῆς καὶ προσέφερεν αὐτοὺς τῷ δωρητῇ του.

Τὰ μέρη ὅπου διανυκτερεύουσι, συνίστανται ἐκ κεκολωμένων κλάδων, ἐν τῇ γῇ ἐμπυημένων, ἅτινα καλύπτονται ἐλάχιστον ὑπὸ ὀλίγων στρωμαμάτων χόρτου. Μόνον ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὀχθῆς εἰσὶ κατὰ τὸν Δάρβιν, κάπως καλλίτεροι, καθ' ὅσον εἰσὶ κεκαλυμμένοι διὰ δερμάτων φώκης. Τὴν νύκτα κοιμῶνται ἐν μικροτάτῳ χώρῳ πέντε ἢ ἕξ γυρῶν, μόνον ἀπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς βροχῆς

τοῦ τρικυμιώδους τούτου κλίματος, προφυλαττόμενα ὄντα, οἶονεὶ ζῶα. Ὅτε ἐστὶν ἄμπωτις, ἀναγκάζονται, — χειμῶνος, ἢ θέρους, ἡμέρας ἢ νυκτὸς — νὰ μεταβιῶσι πρὸς ἄγραν ὀστράκων ἐπὶ τῶν βράχων. Ἐὰν φονεῖθῃ φώκη τις, ἢ ἀνακαλυφθῇ τὸ πτώμα φαλαίνης τινὸς, συμβαίνει ἐορτῇ, καὶ ἡ τοιαύτη τροφή καταδροχθίζεται συνοδευομένη μόνον ὑπὸ ἀνόστων τινῶν μυκήτων. Τὰ πνευματώδη ποτὰ περιφρονοῦσιν οἱ ἄγριοι, ἐνῶ ταῦναντίον πᾶσαν καταβάλλουσι προσπάθειαν καὶ πάντα δίδουσι πρὸς ἀπόκτησιν κκαπνοῦ.

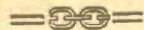
Δυστυχῶς, κατὰ τὰς πληροφορίας πάντων τῶν περιηγητῶν, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι οἱ κάτοικοι οὗτοι τῆς γῆς τοῦ πυρὸς εἰσὶν ἀνθρωποφάγοι, μολονότι μόνον ὑπὸ τῆς παρ' αὐτοῖς συνηθεστάτης πείνης ἀναγκάζονται νὰ προβαίνωσιν ἐπὶ τὸ τοιοῦτον βῆμα. Ὁ Δάρβιν λέγει ὅτι, κατὰ τοὺς ἰθαγενεῖς, ὅτε οὗτοι κατὰ τὸν χειμῶνα βασανίζονται ὑπὸ τῆς πείνης, προτιμῶσι νὰ φονεύωσι μᾶλλον τὰς γραίας γυναϊκάς, ἢ τοὺς κύνας των, οἵτινες συλλαμβάνουσιν αὐτοῖς ζῶά τινα.

Τὰ ὄπλα τῶν ἰθαγενῶν ἀποτελοῦνται προπάντων ἐκ τόξου καὶ βελῶν. Τὸ ξυστόν τοῦ τόξου ἀπατελεῖται ἐκ σκληροῦ ξύλου, ἢ χορδῆ δὲ ἐξ ἐστριμμένου ἐντέρου φώκης. Τὰ βέλη κατασκευάζονται ἐξ ἐλαφροῦ ξύλου, καὶ κατὰ μὲν τὸ ἐν ἄκρον εἰσὶ πτερωτά, κατὰ τὸ ἕτερον δὲ ἀμβλεῖα, φέροντα μικρὰν ραγάδα ἐν ἣ τίθεται ἡ τοῦ βέλους ἀκίς. Αἱ ἀκίδες αὗται συνίστανται ἐκ πράσινου ὑελώδους ὕλης, εἰσὶ δὲ σπουδαιόταται παρὰ τοῖς ἰθαγενέσιν, οἵτινες τὰς δίδουσι ἀντὶ σχετικῶς πολυτίμου ἀνταλλαγῆς. Παρ' αὐτοῖς ἐστὶν ἐν χρήσει εἰσέτι ἐργαλεῖόν τι οἶονεὶ μάχαιρα, ἣς ἡ λαβὴ συνίσταται ἐξ ἐνὸς τεμαχίου ξύλου, μίαν σπιθαμὴν μακροῦ, φέροντος πράσινον, καὶ κατὰ τὰ ἄκρα δξὺ, ὑελώδες τεμάχιον. — Περὶ τῆς θρησκείας των δὲν

ἠδυνήθη ὁ Δάρβιν νὰ μάθῃ τι ὀριστικόν. Θάπτουσι τοὺς νεκροὺς των ἐν σπηλαίοις, ἀλλ' ἢ τελετὴ τοῦ ἐνταφιασμοῦ παρ' αὐτοῖς δὲν εἶναι γνωστὴ. Ἐξ ἄλλων ἐστὶ βέβαιον ὅτι καὶ αὐτοὶ ὡς οἱ λοιποὶ ἄγριοι εἰσὶ δεισιδαίμονες, ἐκάστη δὲ οἰκογένεια ἔχει ἴδιον μάγον.

Πράγματι κυβέρνησιν δὲν γινώσκουσι, ζῶντες ἐν ἀναρχικῇ ὁμοιότητι ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον. Οἱ νῦν ἐν Βερολίῳ διαμένοντες κάτοικοι τῆς γῆς τοῦ πυρὸς δὲν εἰσὶν οἱ πρῶτοι, οἵτινες ἦλθον εἰς ἐπαφὴν πρὸς εὐρωπαϊκὸν πολιτισμόν. Τὸ πολεμικὸν πλοῖον Beahie, ἐφ' οὗ ἔβαινε ὁ Δάρβιν, ἔφερεν ὡς πλήρωμα μεταξὺ τῶν ἄλλων τρεῖς κατοίκους τῆς γῆς ἐκείνης, οἵτινες πρὸ ὀλίγων ἐτῶν μετενεχθέντες ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου Fitzroy εἰς Ἀγγλίαν, εἶχον ἀνατραφῆ δαπάναις τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως. Εἰς ἐξ αὐτῶν ἐπονομασθεῖς Jenning Bulton, ἦτο μάλιστα ἐπὶ τινα καιρὸν τὸ ἀγαπητόν ἀντικείμενον σπουδαίων συναναστροφῶν. ἔφερεν ἐν Εὐρώπῃ πάντοτε χειρόκτικ, καλῶς καθαρισμένα ὑποδήματα καὶ δὴ ὠμίλει ἀγγλιστί. Μετενεχθεὶς εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ἐνωθεὶς μετὰ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ, ἐγένετο τάχιστα δὲ πρῶτον γυμνός, ἀπλυτος καὶ ἀκτένιστος ἄνθρωπος.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΟΔΗΓΙΑΙ.

1. Ποτὲ μὴ μεταχειρίζεσθε σάπωνα πρὸς καθαρισμόν τῆς κόρης, διότι καταστρέφονται αἱ τρίχες αὐτῆς καὶ ἀφαιρεῖται ἡ στιλπνότης των. Τὸ ἄριστον εἶναι κρόκος ὡοῦ καλῶς κτυπηθείς, καὶ εἶτα πλύσιμον τῆς κόρης δι' ὕδατος θερμοῦ.

2. Ὅσοι θέλουν νὰ δώσωσιν εἰς τὸ πάτωμα τοῦ δωματίου ἢ τῆς αἰθούσης των χρώμα καλὸν καὶ στιλπνότητα, ἄς πλύνωσιν

αὐτὸ διὰ σπόγγου ἐμβεβαπτισμένου εἰς ζῦθον.

3. Πρὸς θεραπείαν τοῦ βρογχοκατάρρου, θεωρεῖται ὡς χρήσιμον τὸ ἐξῆς: Ἐντὸς γάλακτος ἀναλύσατε τὸ ἐκχύλισμα γλυκορρίζης. Ἀς βράσῃ τὸ κρᾶμα τοῦτο, εἰς δὲ προστίθετε ἐν ποτήριον ρωμίου. Πίνετε εἶτα τὸ φάρμακον τοῦτο πρὶν ἢ κοιμηθῆτε.

4. Τὸν χειμῶνα αἱ ὄρνιθες δὲν τίκτουσιν ὡά. Οἱ θέλοντες ὅμως νὰ προμηθευθῶσι τοιαῦτα τὸν χειμῶνα καὶ πρόσφατα, ἄς δίδωσιν ὡς τροφήν εἰς τὰς ὄρνιθας τρεῖς καθ' ἑβδομάδα μίγμα ἐξ ἀλεύρου, πιτύρον καὶ χοιρέσιου ἀλλείμματος ἐντὸς ὀλίγου ὕδατος. Αἱ ὄρνιθες τότε τίκτουσιν.

5. Ὁ θέλων νὰ ἔχῃ πρασινάδα ἐν τῷ δωματίῳ του ἄς πράξῃ τὸ ἐξῆς: Ἀς λάβῃ εὐθηνὸν σπόγγον καὶ ἄς θέσῃ αὐτὸν ἐν ὕδατι θερμῷ ἄχρις οὗ φουσκώσῃ. Εἶτα πιέζει αὐτὸν ὀλίγον, ὅπως ρέσῃ τὸ ἥμισυ τοῦ ἐν αὐτῷ ὕδατος. Κατόπιν ἄς ἐμβάλῃ εἰς τοὺς πόρους τοῦ σπόγγου σπόρους κέγγρου, τριφυλλίου, κριθῆς, σινάπεος, λίνου καὶ ἐν γένει φυτῶν εὐκόλως φυομένων. Τὸν οὕτω παρασκευασθέντα σπόγγον ἄς ἐκθέσῃ ἐπὶ πινακίῳ εἰς τὸν ἥλιον ἔγδοθεν τοῦ παραθύρου καὶ ἄς ποτίζῃ καθ' ἑκάστην αὐτὸν, ἐλαφρῶς ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα. οἱ σπόροι μετ' οὐ πολὺ φύονται, καὶ οὕτως ἀποκτάται σφαῖρα καταπράσινος ὠραιότητι.

6. Ἴδου καὶ ἄλλη συνταγὴ πρὸς καθαρισμόν τῆς κόρης. Λάβε 25 γραμμάρια κόνεως θείου, ρίψον αὐτὰ ἐντὸς λίτρης ὕδατος καὶ ἀνακίνησον συχνά, ἄφες δὲ τὸ ὑγρὸν οὕτως ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. Κατόπιν διήθησον αὐτὸ, καὶ δι' αὐτοῦ ἐπίβρεχε τὴν κεφαλὴν καθ' ἑκάστην πρωΐαν. Μετὰ 8 ἡμέρας θὰ ἔχῃς τὴν κεφαλὴν καθαρωτάτην, τὴν δὲ κόρην μαλακὴν καὶ ἐκτάκτως στιλπνήν.

7. Τὰ τόσον ἀκριβᾶ λευκὰ πτερά τῶν γυναικείων πύλων, στρωθοκαμήλου ἢ παρα-

δαισιών πτηνῶν λαμβάνουσιν, ὡς ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἀέρος ἢ τοῦ ἡλίου, χρῶμα υποκίτρινον καὶ ἀσχηματίζουσιν. Ὅπως καθαρῶσι καὶ ἀναλάβωσι τὸ πρότερον χρῶμά των, ἀνάγκη νὰ πλυθῶσι μετὰ προσοχῆς διὰ θερμῆς διακλύσεως σάπωνος, εἴτα δι' ἀρκετοῦ ὕδατος νὰ ἐκπλυθῶσι, καὶ τέλος νὰ κρεμασθῶσιν ἐκτεθειμένα εἰς τὸν ἥλιον, ὅπως ξηρανθῶσι, ραντιζόμενα ἐκ διαλειμμάτων δι' ὀλίγου ὕδατος. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ κυρία θὰ ἔχη πάλιν πτερὰ νέα καὶ πολύτιμα.

8. Τὰ μαῦρα μεταξὺ καὶ καθρίζονται ὡς ἐξῆς. Τὰ ἀπλόνομεν ἐπὶ ἄλλου ὑφάσματος καὶ ἀφοῦ πρώτων τὰ βουρτσίσωμεν, τὰ πλύνομεν διὰ θερμοῦ καθαροῦ ἀφεψήματος καφέ. Ὅλα τὰ ρυπαρὰ μέρη τοῦ ὑφάσματος ἂν καθαρῶσιν καὶ τὸ φόρεμα θ' ἀνακτῆσιν ἢ νὰ προτέραν στυλιπνότητά του. Τὸ σιδήρωμα πρέπει νὰ γίνῃ ἔπειτα ἐπὶ τῆς ἀντιστροφῆς ὄψεως, καλυπτομένης διὰ χάρτου λεπτοῦ.

9. Τὸν χειμῶνα πίνουσι τινες πόντζ. Ἰδοὺ πῶς τὸ κατασκευάζουσιν οἱ Ἄγγλοι, οἵτινες πίνουσι τὸ ἄριστον πόντζ. Ζωμὸν λεμονίου θέτομεν εἰς ποτήριον, ἀφίνοντες κατεμάχιστον φλοιὸν αὐτοῦ, μιγνύομεν αὐτὸν μετὰ τριπλασίαν ποσότητα καλοῦ ρομίου Ἰαμαϊκῆς, καὶ εἴτα χύνομεν ἐνεαπλάσιον ζέον ὕδωρ. Ἡ σάκχαρις κατ' ἀρέσκειαν. Θὰ ἔχωμεν τότε ἐξαιρετικὸν πόντζ.

10. Πολλοὶ ἔχουσιν ἐν ταῖς αἰθούσαις των ἀγαλμάτια ἐκ γύψου, ἐξ ὀπτῆς γῆς ἢ ἄλλων παραπλησιῶν μιγμάτων. Ὅταν θέλῃ τις νὰ καθάρισῃ αὐτὰ, λαμβάνει ἄμυλον καὶ κατασκευάζει μίγμα πυκνὸν, καὶ ἀλείφει δι' αὐτοῦ τὸ ἀγαλμάτιον, ὅπερ ἀφίνει νὰ ξηρανθῇ. Τὸ βερνίκωμα τοῦτο ἀποξηραίνεται καὶ καταπίπτει ἀκολούθως ἀφ' ἑαυτοῦ, συμπαραλαμβάνον καὶ πᾶσαν τοῦ ἀγαλματίου ἀκαθαρσίαν.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΑΤΡΟΥΣ.

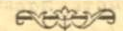
Τα ἐξῆς δύο ἀξιοσημείωτα γεγονότα ἀναγινώσκομεν εἰς τὰς τελευταίας τοῦ Βερολίνου ἐφημερίδας, καὶ ἐφιστῶμεν ἐπ' αὐτῶν τὴν προσοχὴν τῶν παρ' ἡμῖν ἰατρῶν.

Α'.

Νεκροφάνεια. Περὶ τῆς Νεκροφάνειας τῆς Μάρθας Φέρστερ Ράουχβιτς ἀναφέρει ἡ «Γερμανικὴ Ἐφημερίς» τὰ ἐξῆς. Ἐπ' τοῦ ὕφ' ἡμῶν ἀναγγελθέντος λυπηροῦ συμβάντος ἐν Ράουχβιτς παρὰ τὸ Γκλόκασυ, καθ' ὃ εἰκοσασετῆς κόρη ἐξύπνησε τὴν νύκτα πρὸ τῆς ταφῆς ἐκ θανατοειδοῦς ὕπνου, μανθάνομεν τὰς ἐξῆς πληροφορίας.

Ἡ Μάρθα Φέρστερ ἀπέθανε, κατὰ τὴν ἐπὶ τούτῳ ἰατρικὴν ἔκθεσιν, τῇ 8ῃ Νοεμβρίου π. ε. ἐκ τύφου, ᾧ προσετέθη καὶ νευρικός πυρεττός, ἐπανῆλθε δὲ εἰς τὴν ζωὴν κατὰ τὴν νύκτα τῆς 11 πρὸς τὴν 12. Τὸ ἀναφερθὲν κατ' ἀρχῆς ὅτι εἶχον ἀρχίσει ἤδη σημεῖα σήψεως καὶ ἀποσυνθέσεως ἐξελέγχεται ὡς πεπλανημένον. Αἱ μελανά κηλίδες αἱ ἀναφαινόμεναι εἰς τοὺς τυριῶντας κατὰ τὸ τελευταῖον στάδιον εἶχον ἐκληφθῆ ἐσφαλμένως ὡς σημεῖα ἀποσυνθέσεως. Ὅτε οἱ κατατρομάξαντες συγγενεῖς ἔσπευσαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀτυχοῦς κόρης, μετὰ τὴν ἀπελπιστικὴν καὶ ἠχηρὰν κραυγὴν ἣν ἐξέβαλεν αὕτη, δὲν εἶχεν ἔτι ἀπολέσει τὰς αἰσθήσεις της, ἀλλ' εὐρέθη γονατίζουσα πρὸ τοῦ καθρέπτου, αἱ δὲ λέξεις αὐτῆς ἦσαν: «μὴ τρομάξετε, δὲν ἀπέθανα». Φαίνεται ὅτι δὲν εἶχε πλήρη συναίσθησιν τῆς φοβερᾶς αὐτῆς θέσεως, διότι εὐθὺς μετὰ ταῦτα, δείξασα τὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐκ μύρτων στέφανον, ἠρώτησε: «τί σημαίνει ὁ στέφανος οὗτος, μήπως εἶμαι νύμφη»; Κατόπιν ἀπώλεσε τὰς αἰσθήσεις καὶ τὴν φωνὴν καὶ ἐξηκολούθησε κοιμωμένη θαθὺν ἀλλ' ὕγιῃ ὕπνον,

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Τῶν διαβόλων τὰ λακτίσματα.—Τὸ ἐξῆς περιέργον συνέβη ἐν Ἰταλίᾳ. Γυνή τις, Ἰωσηφίνη καλουμένη, ἡλικίας 45 ἐτῶν, ἠγάπη θερμῶς ἀνθρωπὸν τινα, ὅστις, ἀφοῦ τῇ ἐπώλησεν ἐπὶ τινα χρόνον αἰσθήματα, ἐπὶ τέλους τὴν ἐβαρύνθη καὶ τὴν ἐγκατέλιπεν. Ἄλλ' ἡ Ἰωσηφίνη, μ' ὄλα της τὰ 45 ἐτη, ἠγάπη περιπλοῦς τὸν σ κ ο ρ δ ό π ι σ τ ο ν! Ἐζήτησε λοιπὸν νὰ εὕρῃ τὸ μέσον, ὅπως ἐφεγκύσῃ καὶ αὐτὴς τὴν ἀγάπην του.

Καὶ δὴ μετέβη παρὰ τινι μαγίσσῃ. . . Ποῦ ἀλλοῦ νὰ μεταβῇ τις ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει; Ἡ μάγισσα, ὡς ἦν ἐπόμενον, τῇ ὑπέσχέθη ὅτι θέλει ἐκανοποιήσῃ τοὺς πόθους της. Περιττὸν εἶναι ν' ἀναφέρωμεν τὰ διάφορα χαλαρὰ μαλακία, ἅτινα ἡ μάγισσα ἔθετο εἰς ἐνέργειαν, ὅπως πείσῃ τὴν εὐπιστον ὅτι ἐργάζεται μετὰ τῶν πνευμάτων. Ἐπὶ τέλους ὁμῶς τῇ εἶπεν ὅτι, ὅπως κατορθωθῇ ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπός, ἀνάγκη ὑφίστατο νὰ συγκατοικήσωσιν αἱ δύο γυναῖκες, διότι τὰ πνεύματα ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦτον συγκατετίθεντο νὰ ἐνδύωσιν. Ἡ Ἰωσηφίνη ἐκοῦσα ἄκουσα συγκατόκησε μετὰ τῆς μαγίσσης, ἐξοδεύουσα ἐκείνη δι' ὄλα ἐν γένει, πρὸς κρυφίαν χερὰν τῆς πονηρᾶς γραῆς.

Ἄλλ' ὁ προσφιλέτης δὲν ἐνεφανίζετο! Καὶ ἐπὶ τέλους ἡ μάγισσα ἀπεβίωσεν. Ἡ Κάρμελα, κόρη παμπόνηρος τῆς πανούργου μαγίσσης, διστείνεται ὅτι διεδέχθη τὴν μητέρα εἰς τὴν τέχνην τοῦ προσκαλεῖν τὰ πνεύματα. Ἡ Ἰωσηφίνη ἐπίστευσεν, ἀλλὰ μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν ἤθελε πλέον νὰ δαπανᾷ ὡς πρότερον. Ἄλλ' ἡ τῆς μαγίσσης διάδοχος τί μηχανᾶται; Τὴν νύκτα εἶδε λακτίσματα εἰς τὴν κεφαλὴν ἢ εἰς ἄλλα ἐξωγκωμένα μέρη τοῦ σώματος τῆς ὑπνωτιστοῦσας συνοίκου, ἦτις, τρομάζουσα, ἀφυπνίζετο καὶ ἠρώτα τί συνέβη

κατὰ δὲ τὰς νεωτάτας πληροφορίας συνετέλεσθη ἡ ἐντελής καὶ πλήρης ἀνάρρωσις τῆς καὶ ὑπὸ τῶν ἰατρῶν θεωρηθείσης νεκρᾶς.

Ἐν Γερμανίᾳ ἐσώθη ἡ νεκροφανῆς αὕτη, ἔνεκα τοῦ αὐστηροῦ νόμου, καθ' ὃν πρέπει νὰ μείνῃ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ὁ νεκρὸς ἄταφος· παρ' ἡμῖν ὅμως, οἵτινες οὐδὲ 24 ὥρας περιμένομεν, ἀλλὰ προσπαθοῦμεν ὅσω τὸ ταχύτερον ν' ἀπαλλαγῶμεν τῆς λυπηρᾶς ἢ ὀχληρᾶς θέας τοῦ νεκροῦ, τίς οἶδε πόσα λάθη συμβαίνουσι, τόσω μᾶλλον, ὅσω, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, τὴ ζήτημα τῆς νεκροφάνειας δὲν διτυκρινίσθη ἐντελῶς.

Β'.

Νόσος ἐκ τῆς λειχῆς κυρὸς προελθοῦσα. Ἐκ Σάγαγν γράφουσιν εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Σιλεσίας» τὰ ἐξῆς. Πρὸ τινῶν μηνῶν ὁ δεκαετής υἱὸς τοῦ κ. Ν. παρεπονείτο ὡς ἔχων πόνους κατὰ τὴν θέσιν τοῦ ἥπατος, ἐπειδὴ δὲ οἱ πόνοι συνεχῶς ἠύξανον, ἐσχηματίσθη δὲ συγχρόνως καὶ πρήξιμον ἐν τῷ μέρει ἐκείνῳ, προσεκλήθη ὁ ἰατρός. Μετὰ τὴν ἐξέτασιν ἀπεφάνθη οὗτος ὅτι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα διὰ λειχῆς κυρὸς τινος εἰσῆλθον εἰς τὸ σῶμα τοῦ παιδὸς κυνοσκώληκες καὶ ἐτοποθετήθησαν ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ. Ἡ διάγνωσις τοῦ ἰατροῦ ἀπεδείχθη ὀρθή, διότι μετ' ἐγχείρησιν ἐκτελεσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἐν Βερολίῳ ἰατροῦ διδάκτορος καὶ καθηγητοῦ Bardeleben ἐπὶ παρουσίᾳ 20 ἰατρῶν, εὐρέθη ἀκριβῶς ἄνω τοῦ ἥπατος κύστις ἐν ἣ ὑπῆρχον 2 λίτρα ὕδατος καὶ μέγα πλῆθος κυνοσκωλήκων. Ὁ παῖς ὑπέστη εὐτυχῶς τὴν ἐγχείρησιν, αἱ δὲ ἐξ αὐτῆς ἐξαντληθεῖσαι δυνάμεις του εὐρίσκονται ἐν συνεχεῖ ἀξίσει. Ἡ περίστασις αὕτη μᾶς καθιστᾷ προσεκτικὸς εἰς τὸ ν' ἀποφεύγωμεν τὰς λειχὰς τῶν κυνῶν, ἰδίως δὲ νὰ προφυλάττωμεν τὰ παιδιά ἀπ' αὐτῶν.

Ἡ νεαρά μάγισσα διεισένοτο δι' οἱ διάβολοι ἐλάκτιζον αὐτήν, διότι παρετήρουν ὅτι ἦτο φιλάργυρος.

Τέλος ἡ Ἰωηφίνη ἐνόησέ τὴν πονηρίαν καὶ ἐμήνυσεν εἰς τὰ δικαστήρια τὴν νεκρὰν φίλην τῶν πνευμάτων. Ἐνιοῦτοῖς ἡ ὑπόθεσις αὖτις ἐστοίχισε τῇ ἀνοήτῳ γυναικὶ 1500 φρ. ἄτινα τῇ κατεβουχίσαν ἡ μήτηρ καὶ ἡ κόρη, αἵτινες ἀνέλαβον τὴν φροντίδα νὰ μ α γ ε ῦ σ ω σ ι τὸν ὑπ' αὐτῆς λατρευόμενον κτεργάρον.

Τὰ κέρδη τῆς Πάτην.—Ἡ Πάτην, ἡ θεία ἀοιδῆς, ὅπως πλέον ἀποκαλεῖται, συνσφώνησε μετὰ τοῦ ἀμερικανοῦ ἐργολάβου Ἀμπεῦ νὰ ψάλλῃ ἐπὶ τριάκοντα ἐσπέρας, ἀνὰ τέσσαρα μουσικὰ τεμάχια, λαμβάνουσα ἀμοιβὴν 32,000 φράγκων καθ' ἑκάστην ἐσπέραν! Κατόπιν τῆς συμφωνίας ταύτης ἐγένετο ἡ ἐπομένη στατιστικὴ. Ἐκαστον τεμάχιον ἀποφέρει αὐτῇ 8,000 φράγκων τὰ τεμάχια ταῦτα εἶναι δύο μονοῦδοι, καὶ δύο διωδία, αἱ ψάλλει μετὰ τοῦ ἀχωρίστου συντρόφου αὐτῆς ὑψιφώνου Νικολίνη, ὅστις λαμβάνει τὴν εὐτελεστάτην ἀμοιβὴν τῶν 2,000 φρ. καθ' ἐσπέραν, ἦτοι 500 φρ. κατὰ τεμάχιον. Φαντάσθητε, ἐν παραδείγματι, τὴν Πάτην μετὰ τοῦ Νικολίνη ἄδοντα τὴν γνωστὴν διωδίαν τῆς πρώτης πράξεως τῆς *Τραβιάτας* ἡ διωδία αὕτη διαρκεῖ μόλις ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ λεπτὰ τῆς ὥρας, καὶ ἐν τούτοις ἀποφέρει εἰς τοὺς ψάλλτας 8,500 φράγκα, ἦτοι 1000 φράγκα κατὰ πᾶν λεπτόν.

Ἡ διωδία περιέχει 209 λέξεις, 104 λέξεις ἔχει ἡ Βιολέττα καὶ 108 ὁ Ἀλφρέδος. Τούτέστι ἑκάστη λέξις ἀποφέρει εἰς τὴν Πάτην μὲν 79 φράγκα καὶ 20 ἑκατοστά, εἰς τὸν Νικολίνην δὲ 4 καὶ 60.

Ἀρχεται ἡ διωδία. Ἡ Βιολέττα ἀνακράζει *Oh... qual pallor!* (τρεῖς λέξεις, ἦτοι φρ. 237,60). Μία παῦσις μετὰ ταῦτα. Κα-

τόπιν, βλέπουσα τὸν Ἀλφρέδον λέγει πάλιν: *Voi qui?* (φρ. 150,40). Ὁ Ἀλφρέδος ἀπαντᾷ: *Cessata è l'ansia che vi turbò?* (φρ. 32,30). Καὶ ἡ Βιολέττα: *Sto meglio* (φρ. 150, 40). Καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἄν ὅλοι οἱ λόγοι ἐστοίχιζον τόσον, πόσοι ἐκ τῶν ἡμετέρων συμπατριωτῶν καὶ φίλων δὲν ἤθελον γείνει Κροῖσσοι μυριόπλουτοι ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας;

Ἀνακαλύψεις.—Κατὰ τὰ τελευταῖα δύο ἔτη ὁ ταγματάρχης Powell, ἐθνολόγος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, πολλὰς ἐξετέλεσεν ἀνασκαφὰς ἐν ταῖς δυτικαῖς Πολιτεῖαις πρὸς ἀνεύρεσιν προϊστορικῶν λειψάνων τῶν ἀρχαίων φυλῶν Pueblo. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν τούτων ἀπέβησαν πολὺ μείζονα καὶ αὐτῶν τῶν αἰσιοδοξοτάτων προσδοκιῶν. Ὁ συνεργάτης τοῦ Powell συνταγματάρχης Ἰάκωβος Stefenson ἐπεσκέψατο τὰς ἀπομεμονωμένας Ἰνδικὰς φυλάς, αἵτινες εἰσέτι κατοικοῦσιν ἐν τισὶ μέρεσι τοῦ Νέου Μεξικίου, καὶ αἱ γενόμεναι συλλογαὶ πραγμάτων τῆς τε ἀρχαίας καὶ τῆς νεωτέρης ἐποχῆς εἶναι πολυπληθέστεραι καὶ πληρέστεραι πάσης ἄλλης μέχρι τοῦδε γενομένης. Ἀρχαία τις φυλὴ ὀνομαζομένη Zuni φέρει ἀναλλοίωτον τὸν ἀρχετύπον αὐτῆς χαρκτηῖρα. Κατοικεῖ ἐν λιθοκτιστοῖς οἰκίαις, τῆς μιᾶς ὀικοδομημένης ἐπὶ τῆς ἄλλης. Οἱ Zunians κατασκευάζουσιν ὠραία προϊόντα κεραμεικῆς οὐδεμίαν ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὰ ἐν πεπολιτισμέναις χώραις παραγόμενα, καὶ καθωραΐζουσιν αὐτὰ διὰ πολλῶν ἀντικειμένων. Αἱ ἐν ταῖς περιχώροις ἀρχαιότητες εἶναι πάμπόλλαι, καλύπτουσαι ἑκατοστύχας ὄλας μιλλίων, καὶ ἀποδεικνύουσιν ὅτι ὁ πληθυσμὸς τοῦ μέρους ἐκείνου ἀπετελειτό ποτε ὑπὸ πολλῶν ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Ἡ ὑπὸ τοῦ Stefenson γενομένη συλλογὴ περιλαμβάνει πολλὰς χιλιάδας πηλίνων ἀγγείων τῆς

νεωτέρης ἐποχῆς, λιθίνων ἐργαλείων, κοσμημάτων χρησίμων διὰ τὰς τελετὰς, ὡς καὶ ἀνακρίθμητα προϊστορικὰ λείψανα. Αἱ ἔρευναι αὐταὶ ἐξηκολούθησαν καὶ κατὰ τὸ παρὸν ἔτος· κατὰ τοὺς τελευταίους δὲ τρεῖς ἢ τέσσαρας μῆνας ἐγένοντο αἱ σπουδαιόταται ἀνακαλύψεις.

Ἐκδομῆ.—Ὅμᾳς τις περιηγητῶν πρόκειται νὰ μεταβῇ κατ' αὐτὰς εἰς τὰς Ἰνδίας. Διοργανωτῆς τῆς ἐπιστημονικῆς ταύτης ἐκδρομῆς εἶναι ὁ Παῦλος Mantegazza. Καὶ οὗτος μὲν προτίθεται ν' ἀποδυθῇ εἰς τὴν μελέτην τῶν Ἰνδικῶν φυλῶν καὶ νὰ καταρτίσῃ συλλογὴν κερνίων καὶ ὀστέων διὰ τὸ μουσεῖον τῆς Φλωρεντίας. Εἰς δὲ τῶν συνοδοιπόρων αὐτοῦ, ὁ φυσιολόγος Fabricotti, θέλει συλλέξῃ ζῶα καὶ φυτὰ, καὶ ὁ καλλιτέχνης Michela θέλει ἀνατυπώσῃ ἢ ἀντιγράψῃ τὰ ἀρχαία Ἰνδικὰ κοσμήματα διαφόρων μνημείων τῶν εὐρισκομένων ἐν Ἰνδικαῖς τεμένεσσι καὶ οἰκίαις. Ὁ Mantegazza εἶναι ἀφοσιωμένος ἰδίως εἰς τὰς περὶ τὰ Ἰμαλαία φυλάς· καὶ μετὰ γενικὴν τινὰ κατόπτειυσιν τῶν Ἰνδιῶν, αὐτὸς τε καὶ οἱ συνεργάται αὐτοῦ θέλουσι στρέψῃ ὅλην αὐτῶν τὴν προσοχὴν εἰς τοῦτο τῆς χώρας τὸ μέρος. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων φυλῶν, οἱ περιηγηταὶ οὗτοι θέλουσιν ἐπισκεφθῆ τὴν φυλὴν τῶν Tudes ἢ Torunas ἐν τῷ νοτίῳ μέρει τῶν Ἰνδιῶν, ἧτις εἶναι μία τῶν ἰσχυροτάτων καὶ νοημονεστάτων ἐκ τῶν ὑπαρχουσῶν. Ἡ φυλὴ αὕτη παρουσιάζει ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἐν Ἀμερικῇ Μορμόνους. Τὰ μέλη μιᾶς οἰκογενείας συλλήβδην νυμφεύονται πρὸς μίαν μόνον γυναῖκα· οὕτω δὲ τὰ θήλεα, τὰ ὑπερβλίνοντα τὸν ἀνάλογον τῶν ἀρρένων ἀριθμὸν, φονεύονται. Οἱ εἰς τὴν φυλὴν ταύτην ἀνήκοντες εἶναι ποιμένες, λατρεύουσιν τὸν ἥλιον καὶ πιστεύουσιν εἰς εἰδὸς τι παραδείσου μετὰ θάνατον. Ἡ καταγωγὴ αὐτῶν εἶναι ἀγνωστος, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτῶν οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὰς ἐγνωσ-

μένας Ἰνδοανατολικὰς γλώσσας. Οἱ ἰταλοὶ οὗτοι περιηγηταὶ πολλὰς φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν συστατικὰς ἐπιστολάς, ὡς καὶ ποικίλας φωτογραφικὰςσκευασίας. Φέρουσιν ὡσαύτως μεθ' ἑαυτῶν πάντα τὰ ὑλικά τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς κατάρτησιν τῶν συλλογῶν, ὡς καὶ πᾶν ὅτι εἶναι ἀναγκαῖον πρὸς κατασκήνωσιν ἐν ὑπαίθρῳ, ἐὰν παρουσιασθῇ πρὸς τοῦτο ἀνάγκη. Ὁ Mantegazza θέλει ἐπιστρέψῃ εἰς Ἰταλίαν κατὰ τὸν προσεχῆ Ἰούνιον, ἀλλ' οἱ συνοδοιπόροι αὐτοῦ θέλουσι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα παρατείνει τὴν ἐν Ἀσίᾳ διαμονὴν αὐτῶν, προτιθέμενοι νὰ συνεχίσωσι τὰς μελέτας αὐτῶν ἐν Cashmere.

Τὸ ὕδωρ ὡς αἰτιὸν φαλακρότητος.—Ὁ δόκτωρ Ἐλλιγγερ ἐν τινὶ ἔργῳ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς αἰτιολογίας καὶ προφυλάξεως ἀπὸ τῆς φαλακρότητος συμπεραίνει ὅτι αἱ συχναὶ περιλούσεις τῆς κεφαλῆς εἶναι ἡ κυρία αἰτία εἰς τὴν ὀφείλεται ἡ φαλακρότης· καὶ πράγματι, κατὰ τὰς ἐπιμελεῖς αὐτοῦ ἐρεύνας εὗρεν ὅτι ἐπὶ 100 προσώπων φαλακρῶν, 85 συνείζον νὰ περιλούσωσι τὴν κεφαλὴν μεθ' ὕδατος, ἐνῶ ἐπὶ ἄλλων 100 οἵτινες ἐκέκτηντο ἐν προβεβηκυῖα ἡλικίᾳ πυκνὴν κόμην, 8 μόνον εἶχον τὴν συνήθειαν ἐκείνην.

Δάσκαλος καὶ Σιδεράς.—Φίλε μου, ἔλεγεν προχθὲς δάσκαλο-δημοσιογράφος πρὸς δημοσιογραφο-σιδεράν, τὰ τσουράπια ποῦ μοῦ σύστησες νὰ πάρω, δὲν ἀξίζουν τίποτε!

— Διατί; ἐρωτᾷ ὁ σιδεράς.

— Διότι εἶναι στενὰ, πολὺ στενὰ καὶ δὲν δύναμαι νὰ περπατήσω.

— Μήπως εἶναι τὰ παπούτσια σου στενὰ; διότι... τὰ τσουράπια...

— Στάσου!... τὰ παπούτσια;... ἔχεις δίκιο!... τὰ παπούτσια εἶναι, διότι τ' ἀγόρασα γρήγος, καὶ αὐτὰ μὲ στενεύουν.

Ἐξάγεται τώρα καθαρῶς ὅτι ὅταν ἡ μυθολογία ἔλεγεν ὅτι ὁ Ὀρφεὺς συνεχίνει *λίθους*, ἐνόει μεταφορικῶς *κεφαλὰς δασκάλων*. (Ἐκ τοῦ Punch.)

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΛΗΣΜΟΝΗΘΗΝ !

Ἦμην παιδίον ἄφροντι,
 Φαιδρόν, στομύλον, λάλον
 Καὶ ζωηρόν,
 Κ' ἠγνόνον τὸ ταλαίπωρον
 Τὰς συμφορὰς τῶν ἄλλων,
 Μηδὲν ὄρων !
 ὦ! νηπιότης πάροχος
 Ἐλπιδῶν φαιδροτάτων
 Καὶ φωταυγῶν!
 Ὀλίγον μόλις ἤστραφες
 Καθὼς ἀστήρ διάττων
 Ταχὺ φυγών!
 Ποῦ εἶσαι νηπιότης μου,
 Φαιδρὰ μου ἡλιελα
 Καὶ εὐτυχῆς;
 Ὁ ἔρωσ μ' ἦτον ἄγνωστος,
 Δὲν εἶχεν ἡ καρδία
 Πόθους ψυχῆς!
 Καὶ ἤμην ὡσεὶ θάλασσα
 Ἄειποτ' ἠρεμοῦσα,
 Ἐφ' ἧς τερπνῆ
 Ἦ ἀβρα μόνον ἔπνεεν,
 Ἀβρα ζωογονοῦσα,
 Ἐαρινή.
 Παρῆλθε πλὴν ἡ εὐθυμοσ
 Ἐκείνη ἡλικία
 Καὶ ζωηρά.
 Παρῆλθε!... τίς ἐπίστευε;...
 Λαιλάπων δὲ μανία.
 Νῦν φοβερά,
 Σφοδρὰ αἴφνης ἐπέπνευσε,
 Κ' ἡ ἄλλοτε εὐδία
 Καὶ ἡ χαρὰ
 Ἐσθόεσθηοἴμοι! ἄχετο!.....
 Ἦ ἔμειν' εἰρωνεία.
 Πλέον οἰκτρά!
 Παρθένου χεῖλος εὐχαρι,
 Προσμειδιῶν, δακρύων
 Ὅμμα γλυκὺ
 Μικρὸν δὲν με ἐτάρασσαν
 Ὁ ἔρωσ, τὸ παιδίον,
 Δὲν ἔνοιεῖ
 Εἰς τὴν ψυχὴν ἀμύλικος
 Ζητεῖ μετὰ μανίας
 Μόνον ἀνδρὸς

Νὰ πλήξη ἀδυσώπητος
 Τὰ βάθη τῆς καρδίας
 Καὶ φοβερός!

ὦ! ἐπὶ τέλους ἔρωτα
 Ἦσθάνθη, ὀπτασίας
 Εἶδον φαιδρὰς,
 Τὴν ὄφιν τότε ἔγνωρίσα
 Ὅμοῦ τῆς δυστυχίας
 Καὶ τῆς χαρᾶς.

Καὶ μίαν ἔζων εὐθυμοσ στιγμὴν ἐὰν ἐκείνη
 Μὲ βλέμμα ἐν φαιδρόν,
 Γλυκύτατα μ' ἠτένιζεν... Ἄλλ' οἴμοι! ἡ ὀδύνη
 Ποῦ μ' ἔσυρε; Καίρων
 Φυγούσης ὀλβιότητος, ὀνειρῶν ἐσθεσμένων
 Ἀναπολῶ!
 Ἐκείνη μ' ἐλησμόνησε... ἔγὼ πιστὸς ἐμμένον
 Παραλαλῶ!

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Κ. ΠΕΡΔΙΚΙΔΟΥ.

Κατὰ τοῦ ποιητοῦ Ν . . .

Τὸν Ἰούλιο, π' ὁ καθένας ἀπ' τῆ ζήτηθ θαρρεῖς λυώνει,
 Εἶσαι ἱκανὸς νὰ φέρῃς μὲ τοὺς στίχους σου τὸ γλῶνι.

Κατὰ τοῦ ποιητοῦ Ν. Κ. Μ.

Τὰ τραγοῦδα σου μοῦ εἶπαν, Νικολῆ, πῶς εἶναι ξένα,
 Μὰ τοὺς εἶπα ἔχουν λάθος, γιὰτ' εἶν' ὄλ' ἀγορασμένα.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Κύπτω ὀλίγον ἢ πολὺ τὴν γῆν παρατηρῶν,
 Ἄκεφαλον τοῦ γράφειν σου τὸν τρόπον φανερόνω,
 Εἰς τόνον τὴν μετάθεσιν τὴν ἐντεχνον θαρρῶν.
 Ἄν χάσω δὲ τὸν τράχηλον μὲ λάμψιν σὲ θαμβόνω,
 Ἄν τις μοὶ δώσῃ ὅ,τι πρὶν ἐντεχνῶσ μ' εἶχε κλέψει
 Καὶ ἂν ἐν γράμμ' ἀπὸ δραχμῆ εἰς τι μακρὸν μοὶ τρέψῃ.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ.

Κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν οἱ θνητοὶ
 πάντες θὰ ἐμφανισθῶσι γυμνοὶ ἐνώπιον τοῦ
 Θεοῦ. Τὸν Ἀδάμ θὰ ἀναγνωρίσωσι πάντες
 οἱ ἄλλοι, καὶ τοι οὐδέποτε τὸν εἶδον, Διατί;